

introit: *Kéž je nám Bůh milostiv a dá nám požehnání, kéž nad námi rozjasní svou tvář! At' je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! At' se národy radují, at' zaplesají, neboť soudíš lidi podle práva, spravuješ národy země. Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé! Země vydala své plody, Bůh nám žehná, Bůh náš. Bůh nám dává svoje požehnání. Necht' se ho bojí všechny dálavy země! (Žalm 67)*

píseň 161

modlitba

čtení: Židům 12, 1-14

píseň 178

text kázání: Exodus 17, 8-16

„*Ve světě máte soužení. Ale vzchopte se, já jsem přemohl svět.*“ To jsou, bratři a sestry, slova Pána Ježíše. **S pohledem upřeným na Něj, nemusíme klesat na mysli**, i kdyby se dělo cokoliv. Náš Pán a Král již zvítězil. Přestože na nás doléhají všelijaká soužení, Bůh nás chce učít tomu, jak nad nimi v životě vítězit. A jeden z takových důležitých duchovních principů vítězného zápasu je zřetelně vidět v příběhu boje izraelského lidu. V době, kdy na něj **přitáhl Amálek. Jozue s vybranými muži se postavil Amálekovi a vyšel do boje**, tak jak mu přikázal Mojžíš. **Mojžíš, Aron a Chur ale vystoupili na vrchol pahorku**, odkud Mojžíš vlastně řídil boj. A takový kopec je jistě velice dobré strategické místo. Všechno dění je vidět z nadhledu, lépe se tak dá vyhodnotit situace, jak v boji dále postupovat. Pro naše všelijaké zápasy, kdy už nevidíme vítězství, je dobré se podívat na náš problém s nadhledem. Mnohdy tak člověk zjistí, že **to nemusí být tak horké, jak to vypadá**. Když se ale vrátíme do té bitvy, tak je třeba si říct, že Mojžíšovo velení bylo přece jen jiné, než jak bývalo v bitvách běžné. **Dokud Mojžíš držel ruku nahoře se svou holí, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek**. Tato informace nám odhaluje velice důležitou věc. Mojžíš byl obdařený mocí Božího Ducha. A ta jeho zvednutá nebo pokleslá ruka má na bitvu vlastně zásadní vliv! Když má Mojžíš ruce zvednuté, je to jako by skrze jeho ruce posílal neviditelnou sílu Božího požehnání Božímu lidu. Ve chvíli, kdy jsou jeho ruce z únavy pokleslé, tato síla nepřichází a Izrael začne prohrávat.

Taková je síla Božího požehnání. Taková je moc žehnající modlitby. Dokáže vyhrát ne jeden zápas. Ne jednu bitvu. Jak často používáme a využíváme tuto Boží mocmoc? Jak často žehnáš těm, kteří to potřebují? Dnes v době Nového zákona, je obdařen mocí Božího Ducha každý, kdo věří v Pána Ježíše. Neboť je psáno, že ve jménu Ježíše Krista **jsme se stali všichni dědici Božího požehnání**. Nejen někdo, nejen kněz, apoštol, či farář, ale i ty! A proto zde máme výzvu, že i ty máš druhým žehnat. Ovšem, co je velice zásadní, tak výzva „**žehnejte**“ je v Novém zákoně dána do souvislosti, která se nám nemusí moc líbit. Pán Ježíš říká: **Žehnejte těm, kteří vás proklínají, modlete se za ty, kteří vám ubližují**. A apoštol Petr ve svém 1. listu dodává: **Neodplácejte zlým za zlé ani urážkou za urážku, naopak žehnejte!**

Jak se ale tedy máme očima nového zákona podívat na tu starozákonní bitvu? Vždyť tady kdyby Mojžíš žehnal nepříteli, tak by podle tohoto principu evidentně Boží lid prohrál! Ano, ve Starém zákoně to bylo často, kdo z koho. Ale v dnešní době by tomu tak být přece nemuselo. Ani v parlamentu 😊. A my křesťané navíc máme ve svém životě zápasit úplně proti něčemu jinému než proti člověku. **Nemáme vést svůj boj proti lidským nepřátelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla**. (Efezským 6,12) A přestože je i dnes Boží lid na mnoha místech ve světě pronásledován, není našim úkolem bojovat proti člověku, byť se k nám chová i velmi nepřátelsky. Náš boj by měl probíhat úplně na jiné úrovni. Jestliže ti někdo nadává, hází klacky pod nohy, proklíná tě, ty mu nemáš odplácet stejnou mincí a přilévat tak olej do ohně. Ty se máš za něj modlit a žehnat mu. Děláš to? Je to velice těžké, že ano? Abychom ale viděli proměnu ve vztazích, abychom spatřili zázraky smíření, pak je potřeba se naučit plnit jeden z nejtěžších úkolů Boží vůle. A proto je nutné vstoupit do vyšší úrovně duchovního boje. Je potřeba prohlédnout, že člověk, který jedná zle, je vlastně Zlem ovládan. A když bychom to vyhrotili do důsledku, tak bychom řekli, že zlý člověk je vlastně otrokem, nebo loutkou toho Zlého, tedy ďábla. A mělo by nám ho být líto. Ono skutečně je psáno, že **celý svět je pod mocí toho Zlého**, (1. Janova 5,19) tedy vyjma těch, kteří **učinili Pánem svého života Ježíše Krista**. To ostatně v obrovském utrpení dotvrzuje sám Pán Ježíš svým výrokem na kříži, když se přimlouvá za ty, co ho ukřižovali: **Otče, odpusť jim, neboť oni nevědí, co činí**. Je snadnější odpustit tomu, kdo nám učinil zlé, když začneme vidět za jeho zlým jednáním práci toho Zlého, totiž lstivého ďábla. **Ďábel je ten, který krade, ničí a zabíjí**. I nám chce ukrást pokoj, víru, lásku a naději. Jeho záměrem je, abychom začali nenávidět, závidět, neodpouštět, vést rozbroje a začali se mstít. Slovem i skutkem. Ublížovat druhým. Jako křesťané jistě musíme vyznat, že jsme mnohdy neprohlédli tyto lži a nechali se strhnout ke zlému jednání. Pokud tomu tak je, litujme toho před Pánem a prosme o odpuštění. Nechtějme být nástrojem a loutkou toho Zlého. Naopak buďme těmi, kteří jsou nástrojem Božím. Těmi, kteří žehnají těm, kteří to potřebují. Tedy i těm, co nám všelijak ubližují.

V Amálekovi dnes tedy, bratři a sestry, můžeme vidět veškerou temnou moc. Všechno, co je za ní skryto. Jednání zlých lidí, ideje pomýlených hnutí, rozkládající se společnost, mocenské choutky, alkoholismus, drogy, sexuální nečistota, ale také všechno ostatní, co doléhá na jednotlivce. Všeljaká pokušení, žádosti těla, ale např. i lhostejnost a lenost. Jen pro zajímavost, kořen toho slova Amálek se dá vyložit jako *námaha*. A právě ta lenost na nás křesťany doléhá často, zvláště když víme, že bychom se měli modlit. Nicméně pod tu temnotu je potřeba zařadit i nemoci, úzkosti, strach, deprese, psychické problémy. A ať už byli i pandemické nemoci přirozené, nebo člověkem vytvořené jako biologická zbraň, patří i tohle do kategorie moci temnoty a nadzemských duchů zla. Jak proti tomu všemu bojovat? Vraťme se opět k tomu Mojžíši. **Dokud Mojžíš držel ruku nahoře, vítězil Izrael, když ruku spustil, vítězil Amálek.** Možná se nám, bratři a sestry, zdá, že té temnoty všude kolem je mnoho a že má převahu. A nyní v době pandemie o to víc. Ale právě proto je potřeba, aby zvláště křesťané **neochabovali a neklesali na duchu**. Aby nepodléhali malomyslnosti. Aby se modlili a žehnali těm, kteří to dnes potřebují. Nejen svým nepřítelům, ale taky těm, kteří jsou všelijak slabí na těle či na duchu. A proto pozvedejme k žehnání své ruce i své srdce, aby okolo nás mohli obstát ti, kteří už nemají sílu. To naše požehnání nepotřebují pouze křesťané a naše rodiny, ale také ti, kteří dnes zápasí s pandemií. Vědci, lékaři, zdravotníci, pečovatelé. Potřebují ho všichni nemocní, potřebují ho všichni, kteří stojí v důležitých pozicích. Učitelé, starostové, policie, politici, záchranáři. To, k čemu nás Bůh povolal, je veliký úkol. Ale není zase tak náročný. Jen si najít čas, modlit se a žehnat. Nevím, zda by se dala zjistit nějaká data, nakolik se lid Boží modlí a žehná a jaké to má výsledky. Občas slyšíme nebo zažijeme svědectví, kdy Bůh vyslyšel modlitby a kdy jednal. V tom starozákonním příběhu ten výsledek byl zřejmý. Myslím, že se samozřejmě můžeme modlit a žehnat druhým takto obecně, ale mám za to, že mnohem účinnější je konkrétní modlitba a žehnání konkrétním lidem. Nejlépe těm, kteří jsou nám nablízku. V místě, do kterého nás Bůh povolává. Konec konců jedno biblické přísloví říká: **Žehnáním přímých se město pozvedá, kdežto ústy svévolníků se boří.** Toto přísloví nám vlastně odhaluje dvojí věc. Tou první je, že tito přímí jsou pravděpodobně obyvatelé daného města, stejně jako ti svévolní, jejichž ústa město naopak rozkládá a boří. To druhé je, že vlastně **žehnání je dobrořečení**. Svolávání dobra. A opak je hněvivé proklínání. Do toho dobrořečení patří i povzbuzování těch, kteří si nevěří, kteří jsou slabí, kteří už nemohou. **To dáš! Ty na to máš! To zvládneš! S Bohem to zvládneš. Neboj se, jsi odvážný a máš na to schopnosti.** Tohle jistě potřebují slyšet naše děti, ale i ti, kteří jsou okolo nás. Takto se budují vztahy důvěry. Jeden v lásce povzbuzuje druhého. Kdežto naopak proklínání znamená přát druhému nějaké zlo. **Udav se, jsi hloupý, nemáš na to, nedáš to, nezvládneš to, dobře ti tak...** Nakolik tedy žehnáme a pozvedáme druhé a nakolik spíše boříme a rozkládáme? I zde si můžeme uvědomit své nedostatky. I zde můžeme změnit své postoje. Pokud tak učiníme, spatříme zázraky. Spatříme vítězství. Tam, kde se totiž vytváří druhým atmosféra důvěry, tam se pak budou dít zázraky. Ovšem tam, kde se druhým nevěří, tam se nemůžeme divit, že dochází spíše k rozkladu. Buďme tedy nástroji Božími!

A když se podíváme na toho Mojžíše, tak v žádném případě nechci popřít tu duchovní Boží sílu Mojžíšova žehnání pro celou armádu. Nicméně pro ty, co bojovali v bitvě, muselo i z psychologického hlediska mít vliv to, v jaké pozici Mojžíše s holí viděli. Když měl pozdvihnuté ruce, mohli to vnímat jako povzbuzení, projev důvěry. **Vítězství je blízko, to dáte. Zvládnete to. Hurá na ně!** Když ho ovšem viděli skleslého, i to na ně mohlo mít vliv. Začali i oni klesat na duchu. I Mojžíš byl pouze člověk. Duchovní vůdce, který podléhal únavě. A my samozřejmě můžeme někdy i dnes spatřit, že církev je unavená, že i duchovní vůdci mohou být unaveni, skleslí. Jako křesťané se ale nemáme dívat na člověka, ale na Krista. Tak jak jsme to četli v tom listě Židům: **Odhod'me všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž, nedbaje na potupu; proto usedl po pravici Božího trůnu.** Už na kříži, bratři a sestry, má Ježíš rozprážené ale žehnající ruce. Zde mu je nedrží žádný Aron a Chur, ale hřeby, které ty ruce proklály. Kříž, bratři a sestry, to je cesta k vítězství, skrze odhodlání a odvalu. S odhozením přítěže hříchu. Nyní je Kristus vzkříšen a sedí na pravici Boží. Od trůnu vychází žehnající mocná síla. Komu? Každému, kdo se této síle Ducha svatého otevře a přijme ji, aby ji dával také dál. To je náš úkol. To je vůle Boží. K tomu tě Bůh povolává.

A ještě jednu věc. Všimějme si kolem sebe i v církvi těch, kteří jsou unaveni. Někdy i ten, který žehná potřebuje podepřít. Někdy je potřeba být tím Áronem nebo Churem. Nebyli bezvýznamní. Kdyby tehdy nebyli s Mojžíšem na tom kopci a neposadili jej a nepodepřeli, kdo ví, jak by ta bitva dopadla. A tak na tomto místě bych chtěl poděkovat vám všem, kteří i mě podepírají, modlí se za mne a přimlouvají. I díky vašim prosbám se cítím dobře, vnímám tu žehnající sílu. Žehnejme si tedy navzájem a povzbuzujme jeden druhého. Amen. Modlitba píseň 182 **Slovo poslání:** Lukáš 23, 49-53

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 485